



MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 69

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 ianuarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 420 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	2-4
Decizia nr. 421 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății	4-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
7.875/2024. — Ordin al ministrului educației privind aprobarea Metodologiei de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, pentru anul 2025.....	9-10
16. — Decizie a managerului Institutului Național al Patrimoniului, interimar, privind aprobarea Procedurii de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice, gestionat de Institutul Național al Patrimoniului	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 420**

din 24 septembrie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. g)
din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Vlad Sima în Dosarul nr. 4.870/111/CA/2016** -R al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.280D/2020.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocatul Emilia Nicoleta Negrea, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului convențional al autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Astfel, arată, în esență, că trebuie făcută o actualizare a legislației cu privire la statutul polițistului sub aspectul interdicțiilor, deoarece Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, lege ulterioară Legii nr. 360/2002, prin art. 96 alin. (1) stabilește că funcționarii publici cu statut special pot exercita funcții în alte domenii de activitate din sectorul privat, care nu sunt în legătură directă sau indirectă cu atribuțiile exercitate ca funcționar public, funcționar public parlamentar sau funcționar public cu statut special, potrivit fișei postului. Se menționează că în același sens a fost emis și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne. În final, se afirmă că dispozițiile legale criticate sunt interpretate în mod abuziv de către autoritățile competente, așa încât Curtea Constituțională trebuie să dea o interpretare constituțională acestor norme.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că polițistul este funcționar public civil, cu statut special, cadrul general normativ care se aplică acestuia fiind reprezentat de Legea nr. 360/2002. Se arată că, potrivit art. 2 alin. (1) din această lege, polițistul este investit cu exercițiul autorității publice, pe timpul și în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor de serviciu, în limitele competențelor stabilite prin lege. Prevederile criticate, care au semnificația unei interdicții legale, au fost instituite în considerarea acestui statut legal special. Totodată, legiuitorul a instituit numeroase beneficii pentru persoanele care au optat pentru această carieră.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 27 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.870/111/CA/2016** -R, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**. Excepția a fost ridicată de Vlad Sima în calea de atac a recursului formulat într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu privind funcționarii publici, respectiv anularea dispoziției prin care autorul excepției a fost sancționat disciplinar pentru săvârșirea unor abateri disciplinare cu destituirea din poliție, reținându-se încălcarea art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dreptul la muncă are un conținut constituțional complex și cuprinde libertatea alegerii profesiei, a meseriei sau a ocupației ori a locului de muncă, protecția socială a muncii, salarizarea muncii depuse, dreptul la negocieri colective și caracterul obligatoriu al convențiilor și contractelor colective de muncă.

7. Se afirmă că, în speță, prezintă interes în mod deosebit primele componente ale dreptului la muncă, și anume libertatea alegerii profesiei, a meseriei sau ocupației ori a locului de muncă. Aceste libertăți sunt expresii ale libertății persoanei în dreptul muncii. Alegerea este determinată de aptitudini, dorințe, anumite coordonate de ordin economic și social, precum și de voința celor interesați.

8. Alegerea profesiei și a meseriei presupune, înainte de toate, pregătirea și calificarea corespunzătoare în vederea exercitării acestora. Această libertate este condiționată sau limitată și de alte criterii legale justificate constituțional, ca, de exemplu, starea sănătății, aptitudinea și altele determinate de specificul profesiei, al meseriei ori al locului de muncă (Decizia Curții Constituționale nr. 233 din 25 mai 2004).

9. Prin urmare, în măsura în care o persoană dorește să muncească, societatea trebuie să îi ofere șansa să se angajeze potrivit aptitudinilor pe care le are, iar statului îi este interzis să îi îngrădească în vreun fel accesul la muncă.

10. În aceste condiții, libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă este incompatibilă cu îngrădirea dreptului unei persoane de a efectua activități de comerț ori de a participa la administrarea sau conducerea unor societăți comerciale, pentru simplul considerent ca are calitatea de funcționar public. Natura și finalitatea interdicțiilor impuse pentru ocuparea unei funcții nu trebuie să conducă la îngrădirea dreptului de muncă.

11. În speță, dispozițiile legale criticate interzic unei persoane care are calitatea de funcționar public să desfășoare activități de comerț sau să participe la administrarea ori conducerea unei societăți comerciale, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a dreptului la muncă și a dreptului de acces liber la o activitate economică garantat de art. 45 din Constituție.

12. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reglementarea criticată nu aduce atingere drepturilor consacrate de Constituție, legea privind statutul polițistului fiind o lege organică, cu caracter

special, aplicabilă funcționarilor publici cu statut special — polițiști. Astfel, legiuitorul, prin raportare la atribuțiile de serviciu specifice polițistului, a instituit anumite interdicții și restrângeri ale dreptului la muncă, în cazul acestuia prevăzând, totodată, în compensare, unele drepturi și recompense suplimentare față de alte categorii profesionale din sectorul public și privat. La momentul la care s-a constatat de către Comisia de disciplină încălcarea de către recurent a prevederilor art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002, acesta era încadrat ca polițist la Punctul de Contact Oradea, alegându-și în mod liber profesia și locul de muncă. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu înseamnă uniformitate, fiind permisă instituirea unor tratamente juridice distincte pentru anumite categorii de persoane dacă există o justificare obiectivă și rezonabilă.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului convențional al autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră: „(1) *Polițistului îi este interzis: [...] g) să efectueze, direct sau prin persoane interpușe, activități de comerț ori să participe la administrarea sau conducerea unor societăți comerciale, cu excepția calității de acționar;*”.

17. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, criticate în prezenta cauză, fac parte din capitolul III: *Drepturile, îndatoririle și restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți ale polițistului*, secțiunea a 3-a: *Restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți*.

19. Analizând conținutul normativ al dispozițiilor de lege criticate, Curtea reține că acestea instituie interdicția conform căreia polițistului, în calitate de funcționar public civil, cu statut special, investit cu exercițiul autorității publice, îi este interzis să efectueze, direct sau prin persoane interpușe, activități de comerț ori să participe la administrarea sau conducerea unor societăți comerciale, cu excepția calității de acționar.

20. Relativ la statutul polițistului, în jurisprudența sa, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că acesta este funcționar public civil, cu statut special, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, și că, în conformitate cu art. 2 alin. (1) din actul normativ menționat, polițistul este investit cu exercițiul autorității publice. În considerarea acestor prevederi legale, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea

nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011. Astfel, polițistul este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. În consecință, elementele esențiale în ceea ce privește nașterea, executarea și încetarea raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002 (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 23 iunie 2016, Decizia nr. 258 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 18 iulie 2017, Decizia nr. 306 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 22 iunie 2018, Decizia nr. 31 din 17 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 12 aprilie 2019).

21. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 41 din Constituție, potrivit căreia dispozițiile legale criticate, prin care i se interzice unei persoane care are calitatea de funcționar public cu statut special de polițist să desfășoare activități de comerț sau să participe la administrarea ori conducerea unei societăți comerciale, constituie o încălcare flagrantă a dreptului la muncă, Curtea constată netemeinicia acesteia. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că instituirea prin lege a unor condiții pentru ocuparea unor funcții sau exercitarea unor profesii nu reprezintă o încălcare a dreptului la muncă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 41 din 24 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 24 februarie 2006, Decizia nr. 726 din 8 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 11 ianuarie 2021, paragraful 20, și Decizia nr. 289 din 25 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 7 august 2023, paragraful 43). Totodată, prin Decizia nr. 844 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 2 martie 2016, paragraful 21, Curtea a statuat că legiuitorul are, în principiu, dreptul de a limita dreptul la alegerea și/sau exercitarea unei profesii, însă această limitare trebuie să respecte principiul proporționalității, astfel cum a fost acesta conturat în jurisprudența sa.

22. Prin Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30, și Decizia nr. 425 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 22 octombrie 2018, paragraful 16, Curtea a statuat că, potrivit principiului proporționalității, orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională, adică să respecte justul echilibru între interesele concrete, pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. În vederea realizării testului de proporționalitate urmează să se stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim.

23. În ceea ce privește scopul urmărit de legiuitor prin textul de lege criticat, Curtea reține că acesta este justificat de necesitatea exercitării funcției de polițist în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii, cu respectarea principiilor imparțialității, nediscriminării, proporționalității și gradualității, aspect ce subliniază o dată în plus interdicția polițistului de a efectua, direct

sau prin persoane interpuse, activități de comerț ori de a participa la administrarea sau conducerea unor societăți comerciale, cu excepția calității de acționar. Prevederile legale criticate sunt adecvate scopului urmărit, deoarece această interdicție expresă constituie un mijloc apt să impună imparțialitate și obiectivitate cu privire la exercitarea funcției de polițist. Cu privire la caracterul necesar al măsurii, Curtea reține că acesta este justificat, deoarece polițistul este investit cu exercițiul autorității publice. Curtea mai observă, de asemenea, că există un raport rezonabil de proporționalitate între cerințele de interes general, referitoare la protecția interesului public, prin instituirea interdicției menționate, și protecția dreptului fundamental la muncă al autorului.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vlad Sima în Dosarul nr. 4.870/111/CA/2016** -R al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 421

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, excepție ridicată de Societatea Alvogen România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.563/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.356D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Mihai Stănescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.364D/2020, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Roche România — S.R.L. din București, în nume propriu și în calitate de reprezentant al deținătorului Roche Registration Ltd, în Dosarul nr. 4.974/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Mihai Stănescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea cauzelor. Reprezentantul convențional al autoarelor excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea

dosarelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.364D/2020 la Dosarul nr. 2.356D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului convențional al autoarelor excepției de neconstituționalitate, care, cu titlu prealabil, arată că de la momentul ridicării excepției Societatea Alvogen România — S.R.L. din București și-a schimbat denumirea în Societatea Labormed Pharma Trading — S.R.L. din București, depunând în sensul celor afirmate un certificat constatator eliberat de Oficiul Național al Registrului Comerțului. În continuare, reprezentantul convențional al autoarelor excepției solicită admiterea acesteia, reiterând, pe larg, criticile de neconstituționalitate formulate în fața instanței de judecată, care sunt consemnate și în înscrisurile aflate la dosarele cauzelor. Astfel, se apreciază, în esență, că nu există nicio bază legală pentru a se susține că deținătorilor de Autorizație de punere pe piață (APP) li se decontează din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate (FNUASS) și din bugetul Ministerul Sănătății (MS) contravaloarea medicamentelor vândute de aceștia. Altfel spus, toate aceste entități implicate în mod obligatoriu în lanțul de comercializare desfășoară o activitate comercială ce urmărește, evident, să ducă la obținerea de profit. Cu toate acestea, singura verigă care beneficiază direct și nemijlocit de pe urma plăților făcute de casele județene de asigurări de sănătate este cea de la capătul lanțului — farmaciile și spitalele, întrucât doar acestea sunt parte în convențiile încheiate cu casele județene, iar nu deținătorii de APP. Deținătorul de APP nu are nicio bază legală sau convențională pentru a impune farmaciei practicarea unui adaos comercial mai mic pentru simplul motiv că nu intră cu acesta într-un raport contractual. Taxarea deținătorului de APP cu privire la venituri ce nu sunt ale sale reprezintă o măsură nelegitimă de impunere care încalcă principiul justei așezări a sarcinilor fiscale prevăzut în art. 56 alin. (2) din Constituție. Lipsa comunicării către deținătorul de APP a oricăror elemente care să determine rațiunea care se află în spatele datelor privind consumul, raportate și „asumate” de către farmacii, spitale și centre de dializă, determină lipsirea plătitorilor de orice garanție împotriva arbitrariului, fiind imposibilă orice verificare a corectitudinii acestora, conducând astfel la încălcarea prevederilor art. 126 alin. (6) din Constituție, controlul judecătoresc al actului administrativ devenind o iluzie. Depune concluzii scrise în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece Curtea Constituțională a răspuns tuturor criticilor formulate printr-o jurisprudență bogată, de exemplu Decizia nr. 89 din 2 martie 2023, și, întrucât nu au intervenit elemente noi care să impună reconsiderarea acesteia, se solicită menținerea jurisprudenței în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 12 noiembrie și 24 noiembrie 2020, pronunțate în dosarele nr. 4.563/2/2019 și nr. 4.974/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Societatea Alvogen România — S.R.L. din București și de Societatea Roche România — S.R.L. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de anulare a unor acte administrative, respectiv a unor notificări emise de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin care au fost comunicate elementele principale ale bazei de impunere pentru calcularea taxei clawback.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autoarele acesteia realizează o scurtă trecere în revistă a principiilor pe baza cărora funcționează sistemul de comercializare a medicamentelor în România, în vederea contrazicerii unei teze care se regăsește în mai multe decizii ale Curții Constituționale, fiind, probabil, generată de o prezentare trunchiată realizată de Casa Națională de Asigurări de Sănătate — CNAS — în trecut.

10. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (1)-(3) și art. 126 alin. (6) din Constituție, autoarele excepției arată, în esență, că nu înțeleg să critice dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 sub aspectul canalului prin intermediul căruia se realizează transmiterea notificărilor către deținătorii de APP, acest aspect fiind tranșat de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 144 din 12 martie 2015, ci sub aspectul conținutului datelor necesare pentru calculul contribuției, mai exact lipsa totală de transparență a informațiilor ce conduc la imposibilitatea deținătorului de APP de a verifica temeinicia acestora.

11. Se susține, în esență, că modalitatea în care CNAS realizează comunicarea valorii consumului de medicamente în temeiul art. 5 alin. (7¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, valoare ce stă la baza calculării contribuției clawback, conduce la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)-(3) și ale art. 126 alin. (6), ca urmare a imposibilității concrete a plătitorului contribuției de a contesta datele înregistrate în platforma informatică a asigurărilor sociale de sănătate.

12. Astfel, lipsa comunicării către deținătorul de APP a oricăror elemente care să determine rațiunea care se află în spatele datelor privind consumul, raportate și „asumate” de către farmacii, spitale și centre de dializă, determină lipsirea plătitorilor de orice garanție împotriva arbitrariului, fiind imposibilă orice verificare a corectitudinii acestora.

13. Se arată că în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție contribuția de clawback este asimilată obligației fiscale, ceea ce impune ca actul de constatare a sumei de plată să fie conform și principiului certitudinii impunerii, ca principiu al fiscalității prevăzut expres în art. 3 lit. b) din Codul fiscal. În același sens, se menționează Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 iulie 2011, pronunțată în Cauza *Serkov împotriva Ucrainei*, paragrafele 41 și 42. Cu toate acestea, practica judecătorească nu este unitară sub acest aspect, existând situații în care instanțele au menținut notificările emise de CNAS, argumentând că acestea cuprind toate informațiile prevăzute de lege.

14. Se afirmă că problema centrală ce constituie obiectul criticilor formulate este aceea că deținătorii de APP primesc de la CNAS un set minimal de informații care, presupunând că le-ar permite să calculeze pur matematic valoarea contribuției, nu oferă nicio pârgie de control asupra corectitudinii acestora. Altfel spus, deși notificarea este motivată formal în drept, nu există și o motivare în fapt a acesteia. În acest sens, trebuie reținut că dreptul de a contesta datele comunicate de către CNAS devine efectiv doar în cazul în care contestatorul are posibilitatea reală de a verifica modul de calcul utilizat de CNAS, deoarece plătitorul contribuției este cel care trebuie să stabilească, să calculeze și să declare contribuția. Astfel, din datele cuprinse în notificare și din înscrisurile depuse de CNAS în fața instanței fondului rezultă lipsa oricăror documente primare care au condus la rezultatul valorii consumului indicat în notificare, respectiv la valoarea procentului „p”. Or, ca urmare a acestei lipse totale de transparență în comunicarea datelor ce stau la baza achitării contribuției, nici contribuabilul, dar nici instanța de judecată nu poate efectua o verificare efectivă a realității acestora.

15. Prin urmare, încălcarea art. 21 și a art. 126 alin. (6) din Constituție derivă din faptul că taxa se stabilește într-un mod netransparent, care nu permite deținătorului de APP să beneficieze de un control judecătoresc efectiv: contribuția plătită

de deținătorii de APP se stabilește strict pe baza unor raportări făcute de terți neplătitori (farmacii, spitale, centre de dializă) cu care nu intră în vreo relație contractuală. Plătitorii contribuției nu au acces la datele primare privind consumul de medicamente (ce spital sau farmacie a decontat un medicament pentru care se datorează contribuția), întrucât CNAS nu le comunică decât sumele decontate și nu au posibilitatea reală de a contesta temeinicia valorilor consumului.

16. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 56 alin. (2) din Constituție, se menționează deciziile Curții Constituționale nr. 39 din 5 februarie 2013 și nr. 940 din 6 iulie 2010 și se arată că în materie fiscală imperatiile constituționale reclamă respectarea celor 4 criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare, criteriile nesocotite de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, întrucât deținătorii de APP ajung să suporte o sarcină fiscală care nu este determinată de propriul lor venit, ci de cel al altor entități care încheie contracte cu casele de asigurări de sănătate.

17. Faptul că nu există nicio limită superioară a valorii consumului va determina creșterea continuă și indefinită a procentului „p”. În aceste condiții nu se poate constata decât încălcarea celor patru criterii stabilite de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010, respectiv echitatea, proporționalitatea, rezonabilitatea și nediscriminarea.

18. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată, în esență, că, potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, sunt obligați să plătească taxa clawback doar deținătorii de APP a medicamentelor compensate (cele cuprinse în programele de sănătate, cele acordate în spitale și centrele de dializă, cele acordate în tratamentul ambulatoriu, cu sau fără contribuție personală). Ca urmare, plătitorii taxei sunt doar producătorii și importatorii de medicamente (deținătorii de APP), nu și farmaciile sau lanțurile de distribuție, deși acestea obțin, la rândul lor, profit din vânzarea medicamentelor respective, iar acest profit este „imputat”, prin modul de calcul al taxei, doar deținătorilor de APP-uri. Prin actuala reglementare se realizează astfel o diferență nejustificată de tratament între agenții economici implicați în comercializarea medicamentelor.

19. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, se susține, în esență, că obligația de plată a contribuției stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 reprezintă o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor în sensul paragrafului 2 al articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În cazul de față, ingerința nu este una legală, fiind contrară legislației naționale. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 nu conține nicio detaliere a urgenței care să justifice adoptarea sa, iar procedura de adoptare nu respectă niciuna dintre condițiile prevăzute de art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Modul în care CNAS interpretează legislația este totalmente imprevizibil, întrucât notificările atacate conțin elemente eronate, a căror posibilitate de verificare concretă nu se află la dispoziția contribuabililor. Ingerința nu urmărește un scop legitim: interpretarea contrară a unei legi naționale, prin arbitrariul pe care îl antrenează, neagă orice legitimitate scopului urmărit de CNAS oricare ar fi fost acela — „sanționarea” plătitorilor sau strângerea de taxe pentru buget.

20. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

21. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este parțial întemeiată, deoarece art. 56 alin. (2) din Constituție reflectă principiul egalității în materie fiscală, astfel încât un contribuabil poate fi obligat să suporte numai sarcini fiscale aferente propriei activități ori propriilor beneficii, nu și ale unor terți asupra

veniturilor cărora nu are niciun control. O atare modalitate de stabilire și calcul al contribuției trimestriale (taxa clawback) încalcă și principiul certitudinii impunerii fiscale, prevăzut de art. 3 lit. b) din Codul fiscal. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 și ale art. 44 alin. (1) și (2), instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

22. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, susținerile reprezentantului convențional al autoarelor excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 26 septembrie 2011, aprobată prin Legea nr. 184/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, publicată în monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 24 octombrie 2023, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 au fost modificate și completate. Însă, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia pot fi supuse controlului de constituționalitate și dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea Constituțională urmează să analizeze excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023. Ca atare, **obiect al excepției de neconstituționalitate** îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023.

26. Autoarele excepției apreciază că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)-(3) care consacră accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și în art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative. De asemenea, deși nu sunt indicate în mod expres, din cuprinsul motivării rezultă că sunt invocate și dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție privind regimul ordonanțelor de urgență.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textele legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici asemănătoare, prin mai multe decizii, de exemplu, Decizia nr. 89 din 2 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 8 iunie 2023, Decizia nr. 92 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 4 iunie 2020, Decizia nr. 475 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 12 noiembrie 2019, sau Decizia nr. 92 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 9 iulie 2018, excepția fiind respinsă ca neîntemeiată.

28. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut, în esență, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 instituie o contribuție trimestrială ce revine deținătorilor autorizației de punere pe piață a medicamentelor (taxa clawback), fiind stabilită de legiuitor exclusiv în considerarea faptului că acestora li se decontează din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății contravaloarea medicamentelor vândute (deci în considerarea acestei facilități). Modul de calcul al contribuției stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 a fost reglementat în considerarea regimului juridic distinct al deținătorilor de autorizații de punere pe piață a medicamentelor (Decizia nr. 485 din 28 septembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 29 noiembrie 2023, paragraful 21, Decizia nr. 394 din 4 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 18 octombrie 2023, paragraful 16, și Decizia nr. 89 din 2 martie 2023, precitată, paragraful 19).

29. Curtea, prin Decizia nr. 484 din 25 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833 din 14 noiembrie 2014, paragraful 37, a reținut că deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor nu pot invoca faptul că nu cunosc întinderea contribuției trimestriale reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, întrucât, potrivit prevederilor Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, Ministerul Sănătății stabilește, avizează și aprobă, prin ordin al ministrului sănătății, prețurile maxime ale medicamentelor de uz uman, cu autorizație de punere pe piață în România, cu excepția medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală. În aplicarea prevederilor legale de referință este stabilit, așadar, modul de calcul al prețului la medicamente, inclusiv modul de calcul al prețului cu amănuntul maximal, respectiv cota maximă a adaosului de distribuție și cota maximă a adaosului de farmacie. Câtă vreme deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor solicită includerea medicamentelor pe care le vând în lista medicamentelor pentru care plătesc contribuția, cunoscând prețurile maxime ale medicamentelor, precum și influența maximă a adaosurilor ce pot fi practicate de subiecții care se interpun în circuitul comercial al medicamentelor compensate, rezultă că și-au asumat că vor plăti o contribuție raportată nu doar la prețul de producător. În acest cadru legal este la aprecierea deținătorilor autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor negocierea de adaosuri cât mai mici cu intermediarii, cu consecința plății unei contribuții într-un quantum cât mai redus (a se vedea și Decizia nr. 92 din 1 martie 2018, precitată, paragraful 31). De asemenea, prin Decizia nr. 92 din 25 februarie 2020, precitată, paragrafele 20 și 22, Curtea a arătat că dispozițiile criticate prevăd într-un mod lipsit de echivoc că deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor sunt încunoștințați de quantumul tuturor elementelor care stau la baza calculării procentului „p”, reglementat prin art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011. Ca atare, prin Decizia nr. 577 din 31 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din data de

18 iunie 2024, paragraful 31, Curtea nu a putut reține pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 31 alin. (1) din Constituție, având în vedere că subiecții de drept vizați își pot adapta conduita în funcție de ipoteza normei juridice criticate (a se vedea și Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 1 iulie 2014, paragraful 33, și Decizia nr. 394 din 4 iulie 2023, precitată, paragraful 17).

30. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă, raportată la art. 115 alin. (4) din Constituție, potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 nu conține nicio detaliere a urgenței care să justifice adoptarea sa, iar procedura de adoptare nu respectă niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea fundamentală, prin Decizia nr. 484 din 25 septembrie 2014, paragraful 28, și Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, Curtea a reținut că, astfel cum reiese din expunerea de motive, actul normativ criticat a fost adoptat ca urmare a consumului ridicat de medicamente care a condus la depășirea plafonului alocat și pentru asigurarea unui acces neîntrerupt al populației la medicamentele cu și fără contribuție personală acordate în ambulatoriu, în cadrul programelor naționale de sănătate; ținând cont de necesitatea implementării unui sistem de contribuție sustenabil pentru suplimentarea în continuare a surselor de finanțare a sistemului public de sănătate în regim de urgență, în vederea asigurării asistenței medicale a populației, și de faptul că neadoptarea unor măsuri imediate ar conduce la imposibilitatea organizării corespunzătoare a activităților din domeniul sanitar și la imposibilitatea îmbunătățirii condițiilor de desfășurare a acestora. Or, amânarea adoptării acestor măsuri imediate ar avea consecințe negative în ceea ce privește calitatea serviciilor medicale, prin lipsa resurselor financiare necesare asigurării asistenței medicale pentru un număr important de pacienți. De asemenea, ordonanța a fost adoptată și în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, cu impact direct asupra asigurării asistenței medicale a populației, prin suplimentarea surselor de finanțare a sistemului public de sănătate. În consecință, având în vedere aceste aspecte, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 nu aduce atingere dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

31. Referitor la critica de neconstituționalitate intrinsecă, raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia, prin actuala reglementare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 realizează o diferență nejustificată de tratament între operatorii economici implicați în comercializarea medicamentelor, Curtea constată netemeinicia acesteia. Astfel, prin Decizia nr. 475 din 17 septembrie 2019, paragrafele 21 și 22, Curtea a constatat că nu există discriminare în ceea ce privește plata contribuției trimestriale între deținătorii autorizației de punere pe piață, obligați la plata acesteia, și ceilalți operatori implicați pe lanțul de distribuție, respectiv distribuitorii (angroșiști) și furnizorii (farmacii), întrucât, pe de o parte, distribuitorii și farmaciile nu sunt beneficiari ai autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor, ci simpli prestatori de servicii pentru care sunt îndreptățiți la încasarea unui tarif, aceștia nefiind parte în convenția încheiată cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, iar, pe de altă parte, aceștia sunt supuși sistemului fiscal general, fiind ținuți de impozitele și taxele care se percep asupra rezultatelor activităților pe care le prestează. Curtea a reiterat că această contribuție trimestrială a fost instituită de legiuitor exclusiv în considerarea faptului că acestor deținători li se decontează din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății contravaloarea medicamentelor vândute (deci în considerarea acestei facilități), ceea ce nu este cazul celorlalți subiecți care desfășoară o activitate comercială, fără a beneficia de alte avantaje. Aceștia vând atât medicamente compensate, cât și medicamente cumpărate liber de populație, neavând un avantaj efectiv din vânzarea medicamentelor compensate. Pentru activitatea

respectivă, acești subiecți practică un adaos comercial negociat cu deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentelor, fiind, prin urmare, firesc ca acest adaos să fie plătit de către deținătorii de autorizație de punere pe piață. În acest sens, cu titlu de exemplu, sunt și Decizia nr. 344 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 5 noiembrie 2013, și Decizia nr. 249 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 5 iulie 2013.

32. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 21 alin. (1)-(3) și a art. 126 alin. (6) din Constituție, ca urmare a imposibilității concrete a plătitorului contribuției de a contesta datele înregistrate în platforma informatică a asigurărilor sociale de sănătate, Curtea constată netemeinicia acesteia. Astfel, prin Decizia nr. 577 din 31 octombrie 2023, paragraful 32, Curtea a reținut că datele comunicate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, potrivit prevederilor art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, pot fi contestate de către deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor în termen de 10 zile calendaristice din ziua comunicării datelor, iar depunerea contestațiilor nu suspendă obligația de plată a contribuției trimestriale datorate. Contestațiile vor avea ca obiect datele aferente trimestrului pentru care au fost comunicate, potrivit art. 5 alin. (7), și vor fi soluționate prin emiterea unui act administrativ, comunicat contestatarilor în termen de 30 de zile de la data înregistrării acestora, iar, potrivit art. 6 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, ulterior comunicării actului administrativ sau la expirarea termenului de 30 de zile, prevăzut la alin. (2) al aceluiași articol, contestatarul se poate adresa instanței de contencios administrativ potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Față de această împrejurare, prin Decizia nr. 475 din 17 septembrie 2019, paragrafele 23 și 28, Curtea a constatat că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate raportate la normele fundamentale privind accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. Totodată, Curtea a reținut că măsurile instituite prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 sunt tocmai o transpunere a celor statuate în conținutul Legii fundamentale cu privire la garantarea dreptului la ocrotirea sănătății și, prin urmare, nu

aduc atingere prevederilor art. 34 și 44 din Constituție, întrucât legitimitatea măsurilor instituite prin actul normativ criticat își are fundamentul în prevederile constituționale.

33. Referitor la pretinsa încălcare a principiului justei așezări a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 alin. (2) din Constituție, prin Decizia nr. 92 din 25 februarie 2020, paragrafele 17-19, Curtea a reținut că taxa clawback este o taxă stabilită potrivit prevederilor art. 139 din Constituție, a cărei reglementare a fost determinată de un interes public general, respectiv pentru asigurarea accesului neîntrerupt al populației la medicamente cu și fără contribuție personală acordate în ambulatoriu, în cadrul programelor naționale de sănătate, iar pentru realizarea unui just echilibru între interesul general și drepturile particularilor vizați prin reglementarea criticată, în considerarea regimului juridic distinct al deținătorilor de autorizații de punere pe piață a medicamentelor, a fost stabilită și forma de calcul al acestei contribuții. De altfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50). Astfel, legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales a celor sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă „posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc” (Decizia din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragrafele 41 și 49). Considerentele antereferte sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, astfel că pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 56 alin. (2) din Constituție nu poate fi reținută.

34. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Alvogen România — S.R.L. din București (actualmente Labormed Pharma Trading — S.R.L.) și de Societatea Roche România — S.R.L. din București, în nume propriu și în calitate de reprezentant al deținătorului Roche Registration Ltd, în dosarele nr. 4.563/2/2019 și nr. 4.974/2/2019 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, pentru anul 2025

Luând în considerare:

- prevederile art. 115, art. 120 alin. (2) lit. c) și ale art. 149 alin. (3) lit. c) și alin. (12) din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare;
- Referatul de aprobare nr. 633/DGIU din 18.12.2024 a Ordinului ministrului educației pentru aprobarea Metodologiei de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, pentru anul 2025, în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, pentru anul 2025, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar și Direcția generală economică din Ministerul Educației, Comisia Națională

pentru Finanțarea Învățământului Superior și instituțiile de învățământ superior de stat vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 20 decembrie 2024.

Nr. 7.875.

ANEXĂ

METODOLOGIE

de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, pentru anul 2025

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) În conformitate cu art. 11 alin. (3), art. 111 alin. (2), art. 115, art. 119, art. 120 alin. (2) lit. c), art. 149 alin. (3) lit. c) și alin. (12), (13), (14), (17) și art. 155 lit. b) din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare, se formează un fond distinct pentru dezvoltarea instituțională (FDI) din bugetul alocat Ministerului Educației (ME).

(2) Fondurile alocate pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, finanțate din bugetul ME, sunt considerate venituri proprii ale acestora și sunt utilizate în condițiile autonomiei universitare și în conformitate cu prevederile contractelor de finanțare instituțională în vederea realizării obiectivelor ce le revin în cadrul politicii statului din domeniul învățământului și cercetării științifice universitare.

(3) Fondurile alocate de la bugetul de stat pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior sunt supuse controlului periodic, din perspectiva implementării și eficienței, efectuat de ME și Comisia Națională pentru Finanțarea Învățământului Superior (CNFIS).

Art. 2. — (1) Instituțiile de învățământ superior de stat beneficiază de un fond distinct pentru dezvoltarea instituțională, din bugetul alocat ME pentru învățământul superior.

(2) Fondul de dezvoltare instituțională se alocă după criterii competitive bazate pe standarde elaborate de CNFIS.

(3) În vederea obținerii de fonduri de dezvoltare instituțională, instituțiile de învățământ superior elaborează proiecte de dezvoltare instituțională pe care le transmit CNFIS.

(4) Fondul de dezvoltare instituțională cuprinde sume pentru finanțarea unor proiecte specifice de dezvoltare instituțională pentru promovarea unor programe noi de studii, creșterea capacității instituționale, îmbunătățirea calității activității didactice, consolidarea legăturilor cu comunitatea locală și/sau regională, incluziunea socială, dezvoltarea programelor de studii și/sau internaționalizarea activității de învățământ superior, pe categoriile de cheltuieli prevăzute la art. 3.

Art. 3. — Categoriile de cheltuieli eligibile privind sumele alocate pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat, finanțate din bugetul ME, sunt:

1. cheltuieli de personal (CP): salarii pentru personalul didactic, auxiliar didactic, de cercetare implicat în desfășurarea programelor de studii, sporuri, contribuția de asigurări sociale, alte contribuții legale în conformitate cu legislația privind salarizarea;

2. cheltuieli cu deplasări interne și internaționale;

3. cheltuieli materiale (CM): cheltuieli de întreținere și gospodărie, cheltuieli pentru materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional, cheltuieli cu cercetarea aferente programelor de studii, obiecte de inventar, reparații, cărți și publicații, perfecționarea personalului, protocol, protecția muncii etc.;

4. cheltuieli pentru susținerea proiectelor educaționale (inclusiv cele propuse de asociațiile studențești și aprobate de universitate) și de dezvoltare a resursei umane;
5. cheltuieli cu regia instituțiilor de învățământ superior.

CAPITOLUL II

Procedura de alocare a fondului pentru dezvoltare instituțională

Art. 4. — (1) Criteriile pentru alocarea fondului de dezvoltare instituțională sunt conforme cu standardele specifice aplicate la nivel internațional și vizează:

- a) conformitatea proiectului de dezvoltare instituțională cu politicile naționale de dezvoltare a învățământului superior privind:
 - (i) armonizarea politicilor educaționale de la nivel instituțional cu prevederile Legii învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare, și ale legislației subsecvente;
 - (ii) dezvoltarea politicilor instituționale de internaționalizare a învățământului;
 - (iii) dezvoltarea politicilor de mobilitate a studenților și a cadrelor didactice și de cercetare în spațiul european al educației și cercetării științifice;
 - (iv) dezvoltarea de parteneriate cu operatorii economici și cu comunitatea locală și/sau regională la nivel național și regional;
 - (v) dezvoltarea programelor de învățare inovativă în concordanță cu nivelul progresului științific actual;
 - (vi) accesul neîngrădit la baze de cercetare;
- b) conformitatea proiectului de dezvoltare instituțională cu planul strategic al instituției de învățământ superior aplicante;
- c) calitatea proiectului (definirea obiectivelor, adecvarea mijloacelor pentru atingerea obiectivelor, fundamentarea bugetului, măsurile de asigurare a calității etc.);
- d) corelarea bugetului propus cu dimensiunea aplicării obiectivelor instituției de învățământ superior și a activităților proiectului;
- e) impactul anticipat al implementării proiectului și sustenabilitatea efectelor acestuia;
- f) capacitatea instituției de învățământ superior de implementare a proiectului.

(2) La propunerea CNFIS, ME poate stabili anual defalcarea pe tipuri de proiecte a fondului pentru dezvoltare instituțională, precum și ponderea diferitelor criterii pentru alocarea acestuia.

Art. 5. — (1) Toate instituțiile de învățământ superior de stat, finanțate din bugetul ME, sunt eligibile pentru a depune proiecte specifice de dezvoltare instituțională, care pot viza unul sau mai multe dintre următoarele domenii:

- a) creșterea echității sociale, în vederea incluziunii sociale și sporirii accesului la învățământul superior;
- b) susținerea participării și accesului studenților cu dizabilități la procesul educațional;
- c) corelarea ofertelor educaționale cu cererea pieței muncii (inclusiv proiecte privitoare la consilierea și orientarea în carieră);
- d) creșterea gradului de internaționalizare a învățământului superior din România;
- e) asigurarea transparenței în gestiunea studenților;
- f) asigurarea funcționării în bune condiții a grădinilor botanice universitare, a stațiunilor didactice, a bazelor de practică și a altor infrastructuri de susținere a activităților didactice, similare bazelor de practică, din cadrul instituțiilor de învățământ superior, folosite pentru instruirea studenților;
- g) susținerea activităților societăților antreprenoriale studențești (SAS) din cadrul instituțiilor de învățământ superior;
- h) creșterea capacității instituționale;
- i) îmbunătățirea calității activității didactice, inclusiv a respectării deontologiei și eticii academice;
- j) promovarea unor programe noi de studii;
- k) cultivarea legăturilor cu comunitatea locală și/sau regională;

- l) dezvoltarea programelor de studii;
- m) dezvoltarea capacității instituționale pentru cercetare din instituțiile de învățământ superior.

(2) CNFIS evaluează, conform criteriilor menționate la art. 4, proiectele specifice de dezvoltare instituțională depuse și stabilește lista ordonată a proiectelor selectate pentru finanțare, pe care o înaintează ME. Pentru activitatea de evaluare, CNFIS poate apela la experți în domeniile specifice, menționate la alin. (1), inclusiv la reprezentanți ai federațiilor studențești naționale.

(3) Numărul maxim de proiecte aprobate pentru fiecare dintre domeniile prevăzute la art. 8 alin. (1) este 35.

Art. 6. — În cazul în care fondul pentru dezvoltare instituțională nu a fost alocat în întregime la prima rundă de aplicații, ME poate decide, la propunerea CNFIS, organizarea în decursul aceluiași an a unei a doua competiții de proiecte de dezvoltare instituțională.

Art. 7. — (1) Instituțiile de învățământ superior de stat cărora li se repartizează fonduri pentru dezvoltare instituțională vor transmite către CNFIS, la finalizarea fiecărui proiect, un raport final și vor publica pe site-urile proprii rapoarte de implementare a proiectelor finanțate.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 5 alin. (1), nu sunt eligibile instituțiile de învățământ superior care la data închiderii apelului de proiecte sunt în următoarele situații:

- a) nu au transmis un raport final sau nu au publicat rapoartele de implementare a proiectelor finanțate în ultimii 2 ani;
- b) nu au încărcat, conform prevederilor art. 112 și 124 din Legea nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare, datele în platformele ANS (Platforma națională de colectare a datelor statistice pentru învățământul superior), respectiv ale Registrului matricol unic al universităților din România, conform calendarului stabilit de ME;
- c) nu au actualizat oferta educațională pentru studenții internaționali, în cadrul platformei studyinromania.gov.ro.

(3) CNFIS publică pe pagina web proprie toate rapoartele de implementare prevăzute la alin. (1).

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 8. — (1) Pentru anul 2025, domeniile pentru care se pot depune proiecte de dezvoltare instituțională sunt:

- a) creșterea echității sociale, în vederea incluziunii sociale și sporirii accesului la învățământul superior;
- b) creșterea gradului de internaționalizare a învățământului superior din România;
- c) asigurarea funcționării în bune condiții a grădinilor botanice universitare, a stațiunilor didactice, a bazelor de practică și a altor infrastructuri de susținere a activităților didactice, similare bazelor de practică, din cadrul instituțiilor de învățământ superior, folosite pentru instruirea studenților;
- d) susținerea activităților SAS din cadrul instituțiilor de învățământ superior;
- e) îmbunătățirea calității activității didactice, inclusiv a respectării deontologiei și eticii academice;
- f) dezvoltarea capacității instituționale pentru cercetare din instituțiile de învățământ superior;
- g) corelarea ofertei educaționale cu cererea pieței muncii (inclusiv proiecte privitoare la consilierea și orientarea în carieră);
- h) susținerea participării și accesului studenților cu dizabilități la procesul educațional.

(2) Instituțiile de învățământ superior de stat pot depune maximum un proiect pe un domeniu de dezvoltare instituțională.

(3) Pentru anul 2025, fondul pentru dezvoltare instituțională se alocă în baza unei singure competiții de proiecte de dezvoltare instituțională.

(4) Calendarul de desfășurare a competiției FDI 2025 va fi inclus în pachetul de informații aprobat de ME și va fi publicat la data lansării competiției.

INSTITUTUL NAȚIONAL AL PATRIMONIULUI

DECIZIE**privind aprobarea Procedurii de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice, gestionat de Institutul Național al Patrimoniului**

În temeiul Hotărârii Guvernului nr. 593/2011 privind organizarea și funcționarea Institutului Național al Patrimoniului, republicată,

având în vedere dispozițiile art. 12 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare al Institutului Național al Patrimoniului, aprobat prin Ordinul ministrului culturii și identității naționale nr. 2.025/2018, cu modificările și completările ulterioare, în baza prevederilor:

— Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 1.502/2007 pentru aprobarea Normelor metodologice privind cuantumul timbrului monumentelor istorice și modalitățile de percepere, încasare, virare, utilizare și evidențiere a sumelor rezultate din aplicarea acestuia, cu modificările și completările ulterioare;

— art. XI alin. (2) și art. XV alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere avizul favorabil al Ministerului Finanțelor comunicat prin Adresa nr. 417 din 22.01.2025,

în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului culturii nr. 1.082/2024,

managerul Institutului Național al Patrimoniului, interimar, emite următoarea decizie:

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se aprobă Procedura de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice, gestionat de Institutul Național al Patrimoniului, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Managerul Institutului Național al Patrimoniului, interimar,

Valeria-Oana Zaharia

București, 23 ianuarie 2025.

Nr. 16.

ANEXĂ

PROCEDURĂ**de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice****CAPITOLUL I****Cadrul general**

Art. 1. — (1) Prezenta procedură se aplică obligațiilor de plată a sumelor obținute prin aplicarea timbrului monumentelor istorice administrate de Institutul Național al Patrimoniului, denumit în continuare *INP*.

(2) Prin obligații de plată a sumelor obținute prin aplicarea timbrului monumentelor istorice, denumite în continuare *obligațiile de plată*, se înțelege obligații de plată principale reprezentând contravaloarea timbrului monumentelor istorice, precum și obligații de plată accesorii aferente acestora, restante la data de 31 august 2024 inclusiv, majorări de întârziere reprezentate de dobânda legală și penalitățile de întârziere reglementate de art. 10 din Normele metodologice privind cuantumul timbrului monumentelor istorice și modalitățile de percepere, încasare, virare, utilizare și evidențiere a sumelor rezultate din aplicarea acestuia, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.502/2007, cu modificările și completările ulterioare:

a) stabilite prin declarația lunară privind obligația de plată a timbrului monumentelor istorice ori prin declarația rectificativă depusă de contribuabil;

b) stabilite ulterior de INP datorită depunerii cu întârziere a declarației lunare de către contribuabilul la timbrul monumentelor istorice (*TMI*), în perioada cuprinsă între 1 septembrie 2024 și data depunerii cererii de anulare a accesoriiilor inclusiv;

c) stabilite prin hotărâri judecătorești devenite titluri executorii, existente în evidența INP în vederea recuperării la data de 31 august 2024 inclusiv;

d) stabilite prin facturi fiscale referitoare la obligațiile de plată accesorii emise de INP.

(3) Debitorii ce pot beneficia de facilitățile prevăzute în prezenta procedură sunt persoane juridice, de drept public sau privat, respectiv persoane fizice care desfășoară activitățile stipulate la art. 51 alin. (3) lit. a)-c) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În categoria debitorilor prevăzuți la alin. (3) se includ și următorii debitori:

a) debitorii declarați insolvari, potrivit legii;

b) persoanele cărora li s-a stabilit răspunderea solidară potrivit Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare

Codul de procedură fiscală, sau răspunderea potrivit Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, sau potrivit Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, pentru obligațiile bugetare aferente perioadei anterioare datei de 31 august 2024 inclusiv, indiferent de data emiterii deciziei de atragere a răspunderii sau a rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de atragere a răspunderii;

c) debitorii aflați în procedura insolvenței ori aflați în dizolvare, potrivit prevederilor legale în vigoare;

d) debitorii care la data de 31 august 2024 inclusiv înregistrează numai obligații de plată accesorii nestinse aferente obligațiilor principale stinse până la această dată, iar accesoriile nu au fost stinse până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *OUG nr. 107/2024*;

Art. 2. — (1) INP acordă următoarele facilități la plata obligațiilor de plată principale datorate TMI, în cazul contribuabililor persoane fizice, respectiv majorărilor de întârziere aferente, în cazul celorlalți contribuabili:

a) amânarea la plată a obligațiilor de plată accesorii rămase nestinse la data semnării procesului-verbal de punere de acord, aferente obligațiilor de plată restante la data de 31 august 2024 inclusiv, până la data soluționării cererii de anulare a obligațiilor de plată principale/accesorii, după caz, sau până la data de 19 decembrie 2024 inclusiv, în cazul nedepunerii acestei cereri, pentru debitorii care notifică INP conform art. VI alin. (1) din *OUG nr. 107/2024*;

b) anularea obligațiilor de plată accesorii;

c) amânarea unui procent de 50%, respectiv 25%, după caz, din obligațiile de plată principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv, rămase nestinse la data semnării procesului-verbal de punere de acord, până la data soluționării cererii de anulare a obligațiilor de plată principale/accesorii sau până la data de 19 decembrie 2024 inclusiv, în cazul nedepunerii acestei cereri, pentru debitorii persoane fizice care notifică INP conform art. VI alin. (1) din *OUG nr. 107/2024* și care se încadrează în prevederile art. XVI din *OUG nr. 107/2024*;

d) anularea unui procent de 50%, respectiv 25%, după caz, din obligațiile de plată principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv, pentru debitorii persoane fizice care se încadrează în prevederile art. XVI din *OUG nr. 107/2024*.

(2) Categoriile de obligații de plată accesorii care, potrivit *OUG nr. 107/2024*, pot face obiectul facilităților prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) sunt următoarele:

a) dobânzi;

b) penalități de întârziere.

(3) Nu se amână la plată și nu se anulează accesoriile aferente unor obligații principale:

a) care fac obiectul unor procese penale aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență sau care încep ulterior acestei date;

b) stabilite prin hotărâri penale definitive;

c) reprezentând prejudicii care fac obiectul art. 10 din *Legea nr. 241/2005* pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

(4) La verificarea condițiilor prevăzute la alin. (3), INP ia în considerare declarația pe propria răspundere depusă prin notificare/cererea de anulare a unor obligații de plată principale/accesorii. În situația în care INP constată că debitorul se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (3), obligațiile de

plată principale/accesorii ce fac obiectul acestor situații nu se anulează.

(5) În cazul în care debitorul declară pe propria răspundere că se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (3), INP, prin Oficiul Credite și Timbrul Monumentelor Istorice, solicită Oficiului Juridic, Contencios furnizarea informațiilor cu privire la obligațiile de plată cu care INP s-a constituit parte civilă, în vederea identificării acestora în evidența financiar-contabilă a instituției.

CAPITOLUL II

Descrierea procedurii

Art. 3. — În vederea acordării facilităților reglementate prin prezenta procedură, debitorii la TMI au obligația de solicita INP anularea obligațiilor de plată principale/accesorii inclusiv, solicitarea putând fi depusă:

a) la registratura Institutului Național al Patrimoniului (*INP*);

b) prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire la adresa Institutului Național al Patrimoniului, strada Ienăchiță Văcărescu nr. 16, sectorul 4, București;

c) prin e-mail, la adresa secretariat@patrimoniu.gov.ro.

Art. 4. — Condițiile necesare a fi îndeplinite pentru acordarea facilităților reglementate prin prezenta procedură sunt următoarele:

a) toate obligațiile principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv (pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată până la data de 31 august 2024 inclusiv), administrate de INP, sunt stinse prin orice modalitate legală de stingere a creanțelor datorate TMI (*i.e.* plată, compensare, executare silită și prescripție), dar nu mai târziu de data de 19 decembrie 2024;

b) sunt stinse prin orice modalitate prevăzută la alineatul precedent, până la data soluționării solicitării prevăzute la art. 3, toate obligațiile de plată principale și accesorii administrate de INP rezultate din prestarea activităților prevăzute la art. 51 alin. (3) lit. a)-c) din *Legea nr. 422/2001*, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după data de 31 august 2024, dar nu mai târziu de data de 19 decembrie 2024;

c) debitorul să fi depus la zi toate declarațiile la TMI, până la data soluționării solicitării prevăzute la art. 3.

Art. 5. — (1) După primirea solicitării prevăzute la art. 3, INP verifică dacă debitorul și-a îndeplinit la zi obligațiile declarative, efectuează stingerile, compensările și orice alte operațiuni necesare în vederea stabilirii cu certitudine a obligațiilor de plată principale, respectiv accesorii la TMI, după caz, ce constituie condiție pentru acordarea facilității reglementate prin prezenta procedură.

(2) În cazul în care se constată că debitorul nu și-a îndeplinit la zi obligațiile declarative, INP îi comunică, în aceleași condiții, necesitatea complinirii acestei omisiuni.

Art. 6. — (1) După finalizarea operațiunilor prevăzute la art. 5, INP comunică rezultatul obținut, prin e-mail, poștă sau personal, titularului solicitării prevăzute la art. 3, sub forma procesului-verbal de punere de acord, în vederea însușirii sub semnătură de către reprezentantul legal al debitorului, inclusiv cu semnătură electronică calificată sau semnătură electronică avansată, pe ambele exemplare.

(2) Modelul procesului-verbal de punere de acord este prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 7. — După semnarea procesului-verbal de punere de acord, INP verifică îndeplinirea de către titularul solicitării a condițiilor prevăzute la art. 4 și soluționează solicitarea prevăzută la art. 3 prin decizie de anulare a accesoriilor sau, după caz, decizie de respingere a solicitării, emise de managerul INP, conform modelului prevăzut în anexele nr. 2 și 3.

Art. 8. — Un debitor poate beneficia de anularea obligațiilor de plată principale/accesorii în oricare dintre situațiile prevăzute mai sus, independent sau cumulativ, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea anulării.

Art. 9. — Anexele nr. 1-3 fac parte integrantă din prezenta procedură.

PROCES-VERBAL DE PUNERE DE ACORD
încheiat astăzi,/...../.....

Subsemnatul(a),, având funcția de în cadrul Oficiului Credite și Timbrul Monumentelor Istorice, am procedat la clarificarea neconcordanțelor existente între evidența operativă a contribuabilului la TMI și sumele înscrise în evidența financiar-contabilă a INP la data de 31.08.2024 inclusiv.

Drept urmare, am constatat că*) figurează în evidența operativă, respectiv financiar-contabilă a INP la data de 31.08.2024 inclusiv cu următoarele obligații de plată principale care trebuie achitate, precum și cele care pot face obiectul anulării, potrivit art. II-V și/sau XVI, după caz, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare:

1. Obligații de plată principale care trebuie achitate până la data de 19 decembrie 2024 inclusiv, în vederea încadrării în prevederile art. II-V și/sau XVI, după caz, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare, nestinse până la data semnării prezentului proces-verbal de punere de acord:

Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit principal	Dobânzi și penalități de întârziere 0,2% pe zi	Total general T = 2 + 3
0	1	2	3	4
1.	<i>Contravaloare TMI</i>			
2.				
...				

2. Obligații de plată principale care pot face obiectul anulării conform art. II-V și/sau XVI, după caz, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare, nestinse până la data semnării prezentului proces-verbal de punere de acord:

Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit principal	Dobânzi și penalități de întârziere 0,2% pe zi	Total general T = 2 + 3
0	1	2	3	4
1.	<i>Contravaloare TMI</i>			
2.				
...				

Alte mențiuni:

Obiecțiile debitorului:

Debitor,
.....

Avizat
Șeful Oficiului Credite și Timbrul Monumentelor Istorice,

.....
Șeful Secției Contabilitate,

.....
Întocmit

.....

*) Se menționează denumirea/numele și prenumele debitorului.

DECIZIE
de anulare a unor obligații de plată¹ datorate timbrului monumentelor istorice (TMI)

nr. .../data ...

Codul de identificare fiscală

Denumirea/Numele și prenumele

Domiciliul fiscal: județul/sectorul, localitatea, str. nr., bl., sc., ap., telefon,

fax, e-mail

Codul de identificare fiscală pentru sediile secundare

.....

.....

CNP — în cazul debitorilor persoane fizice

În temeiul prevederilor art. VIII alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

În baza Deciziei managerului Institutului Național al Patrimoniului, interimar, nr. 16/2025 privind aprobarea Procedurii de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice, gestionat de Institutul Național al Patrimoniului,

luând în considerare faptul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. XI alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare, și ale Procedurii de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice, gestionat de Institutul Național al Patrimoniului, aprobată prin Decizia managerului Institutului Național al Patrimoniului, interimar, nr. 16/2025,

având în vedere Solicitarea de acordare a facilităților prevăzute de art. XI alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare, depusă de către, înregistrată cu nr. .../..., și luând în considerare stingerea debitului principal în data de, în sumă de,

se emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se acordă anularea unor obligații de plată principale², respectiv accesorii datorate timbrului monumentelor istorice (TMI)* la data de 19.12.2024, în sumă totală de lei, reprezentând:

Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit principal	Dobânzi și penalități de întârziere 0,2% pe zi	Total general T = 2 + 3
0	1	2	3	4
1.	<i>Contravaloare TMI</i>			
2.				

Art. 2. — Împotriva prezentei decizii se poate formula contestație, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în termenul prevăzut de art. 7 al aceluiași act normativ, sub sancțiunea decăderii.

Contestația se depune la Institutul Național al Patrimoniului.

Prezenta decizie produce efecte juridice față de dumneavoastră de la data comunicării acesteia.

Manager interimar,

.....

(numele și prenumele)

Semnătura și ștampila unității

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

¹ Principale: restante la data de 31 august 2024 inclusiv, în cazul debitorilor persoane fizice (art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024), respectiv accesorii: restante la data de 31 august 2024 inclusiv.

² *Ibidem.*

*) Se vor menționa:

a) obligațiile de plată principale care se anulează, în cazul persoanelor fizice, în procentele prevăzute la art. XVI alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare;

b) obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor de plată principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv.

DECIZIE

de respingere a facilităților reglementate de art. XI alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

nr. .../data ...

Codul de identificare fiscală

Denumirea/Numele și prenumele

Domiciliul fiscal: județul/sectorul, localitatea, str. nr., bl., sc., ap., telefon,

fax, e-mail

Codul de identificare fiscală pentru sediile secundare

CNP — în cazul debitorilor persoane fizice

În temeiul prevederilor art. VIII alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, în baza Deciziei managerului Institutului Național al Patrimoniului, interimar, nr. 16/2025 privind aprobarea Procedurii de aplicare pentru anularea obligațiilor la plată a timbrului monumentelor istorice, gestionat de Institutul Național al Patrimoniului, (procedură),

luând în considerare că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare, și ale procedurii,

având în vedere Solicitarea de acordare a facilităților prevăzute de art. XI alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare, depusă de către, înregistrată cu nr. /,

se respinge cererea de anulare a unor obligații de plată principale¹, respectiv accesorii datorate timbrului monumentelor istorice (TMI) la data de 19.12.2024.

Motivele de fapt pentru care se respinge cererea de anulare a unor obligații de plată principale, respectiv accesorii datorate TMI:

nu au fost stinse prin orice modalitate legală de stingere a creanțelor datorate TMI (i.e. plată, compensare, executare silită și prescripție), până la data de 19 decembrie 2024, următoarele obligații de plată principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv, administrate de Institutul Național al Patrimoniului (INP):

— lei —		
Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit
0	1	2
1.		

până la data de 19 decembrie 2024 nu au fost stinse prin orice modalitate legală de stingere a creanțelor datorate TMI (i.e. plată, compensare, executare silită și prescripție) toate obligațiile de plată principale și accesorii administrate de INP, rezultate din prestarea activităților prevăzute la art. 51 alin. (3) lit. a)-c) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după data de 31 august 2024:

— lei —		
Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit
0	1	2
1.		

nu ați depus toate declarațiile, până la data soluționării solicitării prevăzute la art. 3 din procedură, respectiv pentru următoarele perioade:

declarația rectificativă prin care se corectează obligațiile principale cu scadențe anterioare datei de 31 august 2024 inclusiv, administrate de INP, nu a fost depusă începând cu data de 1 septembrie 2024 și până la data de 19 decembrie 2024

nu au fost stinse prin orice modalitate legală de stingere a creanțelor datorate TMI (i.e. plată, compensare, executare silită și prescripție), până la data de 19 decembrie 2024, următoarele obligații principale individualizate în declarația rectificativă:

— lei —		
Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit
0	1	2
1.		

¹ Principale: restante la data de 31 august 2024 inclusiv, în cazul debitorilor persoane fizice (art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare), respectiv accesorii: restante la data de 31 august 2024 inclusiv.

nu au fost stinse până la data de 19 decembrie 2024 următoarele obligații de plată principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv, în procent de 50%, având în vedere că acestea au fost în cuantum mai mic de 5.000 lei:

— lei —		
Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit
0	1	2
1.		

nu au fost stinse până la data de 19 decembrie 2024 următoarele obligații bugetare principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv, în procent de 25%, având în vedere că acestea au fost în cuantum mai mare de 5.000 lei:

— lei —		
Nr. crt.	Denumirea obligației de plată principale	Debit
0	1	2
1.		

Mențiuni privind audierea debitorului:

.....
Împotriva prezentei decizii se poate formula contestație, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în termenul prevăzut de art. 7 al aceluiași act normativ, sub sancțiunea decăderii.

Contestația se depune la INP.

Prezenta decizie produce efecte juridice față de dumneavoastră de la data comunicării acesteia.

Manager interimar,

.....
(numele și prenumele)

Semnătura și ștampila unității

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)

NOTĂ:

Se vor menționa:

- a) obligațiile de plată principale care se anulează, în cazul persoanelor fizice, în procentele prevăzute la art. XVI alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2024, cu modificările și completările ulterioare;
- b) obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor de plată principale restante la data de 31 august 2024 inclusiv.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

